

၇၁၆

မဟာအချစ်ခရီး

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

"လုံးဝမကျေနပ်ဘူး မေမေ၊ ဒါ မတရားတာ အသိသာကြီး"

ဒေါသတို့ ပွင့်အံ့ထွက်လာသော ယုနန္ဒာအသံကြောင့် ဒေါ်ယုဝါလွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အို တိုးတိုးပြောပါသမီးရယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကြားသွားမှ ဖြင့် မကောင်းဘူးကွယ်"

"သမီး ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ နားလည်ပေးလို့ လည်း မရဘူး၊ မြေးတော်တာချင်း အတူတူ သူ့ကိုပုံပေးချင်တယ်ဆိုတော့ "

စကားသံတွေပြတ်တောင်းသွားပြီး အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းတွေထွက် ပေါ်လာသည့် ယုနန္ဒာ မျက်နှာလေးက မာတင်းနီရဲနေသည်။ ။

သမီးရင်မှ ခံစားချက်တွေကို နားလည်စာနာနိုင်စွာ ဒေါ်ယုဝါလွင် ပ င့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်ရင်း-

"သမီးပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်ကွယ်၊ မေမေလည်း ဘယ် ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒဆိုတော့လည်း မဆန့်ကျင်ဘူး ကွယ်၊ ဖေဖေက မမာတာ သမီးသိပါတယ်"

"ဟင့်အင်း ဘာဘက်က မေမေမကာကွယ်ပါနဲ့ ၊ သမီးကိုဆို အမြဲ တမ်းနှိမ်ချချင်တယ် သမီးသိတယ် မေမေ၊ ဘာဘက သမီးကိုမချစ်ပါဘူး"

အသံတုန်တုန်လေးနှင့်ပြောရင်း မျက်ရည်တွေချက်ချင်းဝဲတက်လာသော သမီးကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ယုဝါလွင်ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည် ။ သမီးလေး နားလည်သဘောပေါက်အောင် နှစ်သိမ့်ချင်ပေမယ့် လည်း -

"သမီးရယ် စိတ်လျော့လိုက်ပါကွယ်၊ ကိုယ့်အဘိုးကို အပြစ်မြင်တာ မကောင်းဘူးကွယ်၊ မေမေ့စကားကို နားထောင်နော်သမီး၊ မေမေ့သမီးလေးအတွက် မေမေပိုင်ဆိုင်သမျှတွေတော့ ပေးမှာ ပါနော်"

"ငွေကြေးဥစ္စာကို သမီးမက်မောလို့ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာ ဘာဘရဲ့ တူညီမျှမှုမရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပါ"

"လူကြီးဆိုတာလည်း မှားတတ်တာပဲသမီးရယ်၊ ဆောင်းလေးကို ဖေဖေကပိုခင်တွယ်တာ မေမေလက်ခံပါတယ်"

"အဲဒါကိုပဲ သမီးခံစားမကျေနပ်တာ မေမေ၊ မေမေပဲစဉ်းစားကြည့်လေ တကယ်ဆို ဘာဘကို အနီးကပ်ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတာ မေမေနဲ့ နန္ဒာပဲလေ၊ အခုနေမကောင်းတော့လည်း နန္ဒာတို့ ပဲဂရုစိုက်ကြည့်ရှုပေးကြတာ၊ တကယ်တမ်း ရစရာရှိတာအတွက်တော့ ဟိုတစ်ယောက်"

ဒေါ်ယုဝါလွင် ဘာပဲပြောပြော နန္ဒာကတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားနာကျင်နေရသည် ။ ဘယ်လိုပဲ တွေးကြည့်ကြည့် ကျေနပ်လက်ခံနိုင်စရာမရှိသော ဘာဘရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က မှားနေသည် ။

သမီးခံစားရသလို ဒေါ်ယုဝါလွင်လည်း ခံစားရတာပဲဖြစ်သည် ။ တကယ်ဆို သမီးလေးထက်တောင် သူမကပိုလိမ့်မည်။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသည် ။

မနေ့ကပဲ ဖေဖေက သူမကိုခေါ်ကာ အသိပေးခဲ့တာဖြစ်သည် ။

"သမီး အဖေမသေသေးပေမယ့် အဖေ့မြေးနှစ်ယောက်အတွက် အမွေပေးခဲ့မယ်၊ ဒါမှ အဖေမရှိတော့ရင် သမီးတို့ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြမှာ "

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လာကတည်းက ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းစပြုလာသော အဖေဆန္ဒ တွေကို လိမ်မာသောသမီးပီပီ သူမခေါင်းညိတ်နာခံပေးခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့ အစီအစဉ်ကိုသိရတော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းခဲ့။

ဖေဖေဇယားချပြသည့် ရပိုင်ခွင့်က သူမရဲ့ အစ်ကိုသားကြီးဖြစ်သူနှင့် မြေးဆောင်းသွေးခင်တို့ သားအဖအတွက် အမွေတွေရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံတဲ့ ။

သူမနှင့် သမီးယုနန္ဒာတို့ အတွက်က သုံးပုံတစ်ပုံသာပေးမည် ဆိုသည်။

"အဖေ့အစီအစဉ်ကို သမီးသဘောတူရဲ့ လား၊ သားကြီးကိုပိုပေးလို့ သမီး မကျေမနပ် မဖြစ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ဒီကောင်က အဖေနဲ့ အဝေးမှာ နေပြီး ရုန်းကန်နေခဲ့ရတာ၊ သမီးက ဖေဖေအနားမှာ အတူနေနေတဲ့ သမီး၊ သမီး နားလည်မယ်လို့ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးနားလည်ကျေနပ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်"

အစ်ကိုဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ဖေဖေကစွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ရုန်း၊ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။ မြေးဖြစ်သည့် ဆောင်းသွေးခင်ကိုတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ပညာရေးတာဝန်ယူခဲ့သည်။

သမီးနန္ဒာနှင့် တူမဆောင်းသွေးခင်တို့ အတူတူနေ ပညာသင်ခဲ့ကြပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ပညာရေးမှာ ပိုထူးချွန်သော ဆောင်းသွေးခင်လေးက ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် ရသည်

သမီးနန္ဒာကတော့ တစ်ဘာသာပဲပါတာမို့ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုကိုပဲ ရယူနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဒါတွေက သမီးလေးနန္ဒာစိတ်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်တွေဖြစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။ ။ အခုလို အမွေကိစ္စမှာ မညီမျှလာတော့ သမီးလေးမခံနိုင်တော့ပဲ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ။

"မေမေ"

"ဟင် ဘာလဲသမီး ပြောလေ"

အဘိုးဖြစ်သူရဲ့ အမွေလွှဲစာချုပ်ကို မကျေမနပ်ဖတ်ကြည့်နေသော သမီး ဘာတွေမေးလာ ဦးမည်လဲမသိ။

"ဒီခြံကြီးကို သမီးနဲ့ မေမေနေထိုင်ခွင့် ဘာပေးထားတယ်နော်"

"အင်းလေ သမီးရဲ့ ၊ ဒီပြင်ဦးလွင်ကခြံကြီးကို မေမေတို့ အမွေထဲမှာ ဖေဖေထည့်ပေးထားတယ် ဆောင်းလေးတို့ ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပဲနေဖြစ်ကြမှာ ပါ၊ သူတို့ ပညာရေးလည်း ရှိသေးတာကိုး"

ဆောင်းသွေးခင်က လက်ရှိဆေးကျောင်းက မပြီးသေးတာမို့ ရန်ကုန်မှာ ပဲရှိနေသည်။ ။

"ဘာဘက နောက်နှစ်လအတွင်း အမွေတွေပေးမယ်လို့ ရေးထားတာ သမီးဖတ်ရတယ်၊ ဆောင်းက ဘယ်တော့လာမှာ လဲဟင်"

"နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ဒီကိုရောက်လာမှာ ပေါ့၊ သမီးဘာခေါ်ထားတယ်၊ သူလေးလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်လေ"

ယုနန္ဒာ ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ ။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်း

လေးတွေက တိတ်ဆိတ်နေသော ဒေါ်ယုဝါလွင် စိုးရိမ်သွား၏။

"သမီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ သမီးမကျေနပ်တာတွေကို ဆောင်းလေးကို သွားမပြောလိုက် မိစေနဲ့ နော်၊ သမီးတို့ က ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တယ်၊ အမွေကိစ္စကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတာမျိုး မေမေ မကြားချင်ဘူးကွယ်"

အဲဒီလိုဖြစ်စေတာက ဘာဘာအစီအစဉ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဆောင်းကိုမပြောပါဘူး ဘာဘရေ့မှာ လည်း ကျေနပ်ခေါင်းညိတ်ပြ မှာ ပါ၊ မေမေယုံပါ၊ သမီးခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ထားပါ့မယ်"

စာချုပ်တွေကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ခဲ့ကာ သမီးထွက်သွားတော့ ဒေါ်ယု ဝါလွင် ငေးငေးလေး တွေးကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။

သမီးလေး ဘာတွေများကြုံစည်နေသည် လဲ။ စနေသမီးပီပီ စိတ်ထက်တာကို သူမအသိဆုံး။ လက်ရှိနေထိုင်ခွင့်ရနေသော အိမ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သမီးလေးရယ် မေမေ စာနာနားလည်ပါတယ် ကလေးရယ်။

အခန်း (၂)

"ဧည့်သည် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ သမီး၊ ဘယ်ကလဲကွဲ့။"

"ရန်ကုန်ကပဲလေ၊ ဟို ဘဘရဲ့ မြေးတော်တယ်လို့ လည်း ပြောလို့ ရတယ်၊ နေမင်းစံပါ"

နာမည်ကို ကြားကတည်းက ဦးထွဋ်ခေါင် မျက်ခုံးကြီးတွေ တွန့်သွား၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်အပေါ်က နန္ဒာကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။

"နေမင်းစံ၊ ဟိုတစ်ခါ လာသွားတဲ့ ကောင်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ"

"ဒီကောင်က ဘာလာလုပ်မှာ လဲ သမီး၊ ဘာပြဿနာတွေ ယူလာဦးမှာ လဲ၊ ဘဘတော့ ဒီကောင့်ကို သဘောမတွေ့ဘူး"

မေမေ့ရဲ့ မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲလောက်တော်သည့်ဘက်က သားမို့ ဘဘမခင်တွယ်တာထက် နေမင်းစံက သမိုင်းရှိသည် ။

ဟိုးအရင်က ဘဘရဲ့ ခြံကြီးကို မကြာခဏလာလည်ဖူးသည် ။ လူက ဂျစ်ကန်ကန် ပေတေတေ နှင့် လည်သည် ။ တကယ်ဆို မေမေ့ရဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်ရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်။

ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ယူလိုက်ရင်း ပါလာသော မယားပါ

သားပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒါကြောင့် သွေးစပ်လျှင် ဘာမှ မတော်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။ နေမင်းစံက ဘာကို တရင်းတနှီး ပေါင်းသင်းကာ ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့နှင့် အမွေတောင်းတတ် သေး၏။

"ဘာဘနော် ဘာချမ်းသာတာ သားသိတယ်၊ သားကို အမွေပေးရမ ယ့်နော် အဟဲ"

"အံ့မယ် မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါက အမွေပေးရမှာ လဲ၊ ငါ့မှာ မြေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ငါချစ်တယ်၊ အမျိုးစပ်လို့ ရသမျှ မြေးတွေကို အမွေလိုက်ပေးရမှာ လားကွ"

ဘာကတော့ အားမနာစတမ်း အပြတ်ပြောလွှတ်သည် ။ မရနိုင်မှန်းသိတော့ ရနိုင်တာကို နေမင်းစံက ရအောင် တောင်းယူတတ်သည် ။

"ဘာက အရမ်းကပ်စေးနဲ့တာပဲ။ သားကလည်း ဘာရဲ့ မြေးတော် တာပဲဗျာ၊ ဘာကို ခင်လို့ ချစ်လို့ ရန်ကုန်ကတောင် လာခဲ့တာပါ"

"ဟေ့ကောင် ဘာမှ မခင်နဲ့ မချစ်နဲ့၊ မင်းပထွေး အမူးသမားကိုတောင် ငါက အိမ်အရိပ်နင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

အပြောကြမ်းသော ဘာစကားကြောင့် နေမင်းစံ မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ ဘာဘဆီက ဘာမှ မရနိုင်မှန်းသိတော့ မုန့်ဖိုးတောင်းကာ ရန်ကုန်ပြန်သည် ။

"ဒီကောင် လူသာငယ်တယ်၊ လည်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ၊ မြန်မြန်ပြန်စေချင်လို့ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တာ၊ ကြည့်ရတာ လမ်းစရိတ်တောင် ကျန်ပုံမပေါ်ဘူး"

နေမင်းစံ ပြန်သွားတော့ ဘာဘပြောသည်။ ။ တကယ်ဆို မေမေ့ဆီက လည်း နေမင်းစံ မုန့်ဖိုးတောင်းသွားခဲ့တာ ဘာမသိပါ။ ဘာသိလိုက်သည် က နေမင်းစံပြန်သွားပြီ ရှုပ်ခဲ့သော အရှုပ်တွေပဲဖြစ်သည်။ ။

"ဘာ ဒီကောင်က ငါ့မြေးဆိုပြီး မင်းဆီက ပိုက်ဆံချေးသွားတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဦးလေးမြေးဆိုတော့ ကျွန်တော် အားနာလို့ ပေးလိုက်တာပါ"

"ဟာကွာ၊ အလကား ဘာမြေးမှ မဟုတ်ဘူး ၊ လူလိမ်လူညာကောင်ကွ၊ သွား တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ တောက် နေမင်းစံ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကောင်ပဲ"

ဘာတစ်ယောက် ဒေါသတွေထွက်ကာ ခြံထဲအထိ အကြွေးဝင်တောင်းသော သူကို စိတ်တွေတို မောင်းထုတ်တော့ မေမေကပဲ လက်တို့ပြီး ရှင်းပေးလိုက်ရဖူးသည်။ ။ ဒါတင်လားဆိုတော့ မကပါ။

ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း လိပ်စာပေးကာ ရှုပ်သွားသော နေမင်းစံ ပြဿနာအရှုပ်ကို ဘာမသိအောင် မေမေက ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ ။

အခု နေမင်းစံလာမည်ဆိုတော့ ဘာဘလက်မခံချင်တာ အထင်အရှား။ ။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ်မို့ နန္ဒာကပဲ မုသာဝါဒကံကိုကျူးရ၏။

"နေမင်းစံက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ဘာဘရယ်၊ အခု လိမ်မာနေပါပြီ၊ သူ့မိဘတွေတောင် ပြန်ရှာကျွေးနေတာ၊ အခုလည်း အိမ်ကိုလာတာ သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်နဲ့ ပါ"

"ဘာအလုပ်မို့လဲ၊ ဒီကောင်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ပါ ဘာဘာ၊ အခု ပြင်ဦးလွင်မှာ အဆောက်အအုံတစ်ခုလာဆောက်တာလေ၊ အဲဒါ ဒီမှာ တည်းခွင့်တောင်းနေလို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ ဘာဘရယ်၊ အမျိုးအဆွေတွေကို ကူညီကောင်းပါတယ်"

နန္ဒာ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေးဆိုတော့ ဘာဘာ ယုံကြည်သွားပုံရသည်။

"ဒီကောင် လိမ်မာသွားပြီဆိုတော့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ ခဏလာတည်းတာဆို ဘာဘာ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကို မြေးတို့ သားအမိလက်ထဲပဲ ဘာဘာ ပေးခဲ့မှာ ၊ ဒါနဲ့ သမီးအမေရော"

"ဘုရားခန်းထဲမှာ ဆွမ်းကပ်နေတယ် ဘာဘာ"

"အေး အေး သမီးလည်း အရွယ်လေးရ လာပြီဆိုတော့ ဘာသာရေးဘက် လိုက်စားလာတာ ကောင်းပါတယ်၊ အခုကိစ္စကို သမီးမေမေ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲကွယ်"

"မေမေ လက်ခံပါတယ် ဘာဘာ"

"အေး၊ ဒါနဲ့ သမီးကို ဘာဘာ မေးရဦးမယ်၊ ဘာဘာရဲ့ အမွေကိစ္စတွေ သမီးမေမေ ပြောပြသလား"

နန္ဒာ ခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေကို ဘာဘာရှေ့မှာ ထုတ်မပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

"မြေးဆောင်းသွေးခင်လေးတို့ မိသားစုကို ဘာဘာ ပိုပေးလိုက်တာအတွက်ရော သမီးကျေနပ်ရဲ့ လား"

"သမီး ကျေနပ်ပါတယ် ဘာဘာ"

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာပဲ နန္ဒာ ခေါင်းလေးညိတ် တော့ ဘာ ကျေနပ်သွားခဲ့ပုံပါပဲ။

"အေးကွယ်၊ ဘာလည်း ဒီစကားပဲ ကြားချင်ပါတယ်ကွယ်၊ လောက ကြီးထဲ မှာ သင့်သင့်မြတ်မြတ်နဲ့ သမီးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပဲ ဘာမြင်ခဲ့ချင်တယ်၊ ကဲ ကဲ သမီးသွားတော့"

ဘာရှေ့က ခေါင်းလေးငုံ့ကာ နန္ဒာထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ အရင်တုန်း က ဘာကို နန္ဒာ ရိုသေလေးစားချစ်ခဲ့ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ အမွေကိစ္စသိလို က်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဘာကို ချစ်ခင်စိတ်တို့ ပျောက်ရသည် ။

သူမထက် ဆောင်းသွေးခင်ကို ခင်တွယ်ကြောင်း ဘာလုပ်ရပ်က သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီပဲ။

"သမီး"

အခန်းထဲက လှမ်းအထွက်မှာ မေမေ လက်ရပ်ခေါ်တာမို့ နန္ဒာ အ နားကို လျှောက်သွားလိုက်သည် ။

"သမီး ဘာကို သမီးပြောနေတာတွေ မေမေကြားတယ်၊ မောင်နေမ င်းစံ လာမယ်ဆိုတာ မေမေ မသိပါလား"

"ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းလာတယ် မေမေ၊ ဘာကို မေမေ မပြောရဲမှန်း သိလို့ သမီးကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာ၊ နေမင်းစံ နေမှာ ကို ဘာကခွင့်ပြုပါတယ်"

"သမီးရယ်၊ မေမေ့ကို အရင်အသိပေးသင့်တာပေါ့၊ နေမင်းစံလေးက ဆိုးဆိုးပေပေရယ်"

"အခု အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွေမျိုးတွေ

ပဲဟာ၊ ကူညီသင့်ပါတယ်"

"ဆွေမျိုးဆိုပေမယ့် နေစံက မေမေမောင်ရဲ့ သား မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမ ဘက်ကပါတဲ့ သားလေ သမီးရဲ့ "

"သမီး သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမတွေပဲလို့ သမီး သတ်မှတ်ထား တယ်၊ ပြီးတော့ သူ နေမှာ က အကြာကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်၊ မေ မေ ဘာကိုပူပန်နေသလဲ သမီးသိတယ်၊ သမီးကို မေမေယုံပါ"

မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲကိုကြည့်ကာ နန္ဒာဆိုတော့ မေမေ နှုတ်ဆိတ် လို့ နေသည် ။

နေမင်းစံလိုယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးကို ပတ်သက်သွားမှာ မေမေ စိုးရိမ်လို့ နေသည် ။

ဟင့်အင်း နေမင်းစံ ဘယ်လိုယောက်ျားဆိုတာ သမီး သိထားပြီးသား ပါ။ မသိနိုင်သေးတဲ့ ဆောင်းအတွက်တော့ နေမင်းစံဆိုတာ။

အခန်း (၃)

ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခဲထားသည့် ဟန်ပန်ကတော့ တစ်စက်လေးတောင် အချိုးမပြေပါ။ ဒီပုံစံ၊ ဒီအသွင်မျိုးကိုသာ ဘာဘဲ မြင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ။

နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော နေမင်းစံထက်တော့ ရင့်ကျက်လာပုံရသော အသွင်ကတော့ ပေါ်လွင်ပါသည်။ ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ပြင်ဦးလွင်ကို နေမင်းစံ လာလည်စဉ်က ကုပ်ထောက်လုမတတ် ဆံပင်အရှည် နှင့်ဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ ဆံပင်က သေသေသပ်သပ် ဖြီးသင်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပေ။ ။ အရှည်ကြီးမဟုတ်ပါ။ နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်တွေကို လက်နှင့် ထိုးဖွသပ် တင်ထားတာမို့ နေမင်းစံ မျက်နှာလေးကတော့ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်က ထွားကျိုင်းလာကာ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့်တော့ လိုက်ဖက်သည်။ ။ နုဖပ်ရှင်းသန့်ပြီး ချောမောတာတော့ နေမင်းစံ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သည် ဟု ပြောရလို ရှိသည်။ ။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း တစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောမောသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းနှင့်တင် နန္ဒာကျေနပ် သ

ဘောကျသွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ။

ဆလွန်းကားလေးကိုရပ်ပြီး အအေးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်နေသော နေမင်းစံဆီ တန်းတန်း မတ်မတ် လျှောက်ခဲ့၏။

စူးစူးရဲရဲအကြည့်တွေက စက္ကန့်ပိုင်းလေးနှင့် နန္ဒာရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စုန်ဆန်သွားခဲ့သည်။ ။ တခြားမိန်းကလေးသာဆိုလျှင် ခြေလှမ်းတွေ ဘာတွေ မှားသွားနိုင်ပေမယ့် နန္ဒာကတော့ အကြောင်းသိမို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲရှိသည်။ ။

"နေစံ"

"ဟာ မမနန္ဒာ၊ ကြည့်စမ်း ကျွန်တော် တကယ်မမှတ်မိဘူးဗျာ"

တကယ်ပဲ မမှတ်မိတာလား၊ သင်းဘာသာ အငမ်းလွန်ပြီး ရှက်သွားတာလားမသိ။ ချိတ်ထိုင် နေသော ခြေထောက်တွေ ဖြုတ်ချကာ နေမင်းစံ ထရပ်၏။

"ငါကတော့ မင်းကို မှတ်မိပြီးသားပဲ၊ ဘာမှ သိပ်မပြောင်းလဲပါဘူး၊ မင်းပုံစံက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကဲ ထိုင်ကွာ ရတယ်"

နန္ဒာကတော့ မာတင်းတင်းပဲဆက်ဆံသည်။ ။ နေမင်းစံလိုလူမျိုးက ဒီလိုဆက်ဆံတာမှ တော်ကာကျမည်။ နေမင်းစံ ပြန်ထိုင်တော့ သူမလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ နန္ဒာ အကဲခတ်ကြည့်နေတော့ နေမင်းစံ မနေတတ်တော့ပါ။

"မမနန္ဒာ ကျွန်တော့်ခေါ်တာ ဘာကြောင့်လဲ"

"ပြောမယ်လေ၊ မင်းကိုပြောချင်လို့ အိမ်ကို တန်းမလာခိုင်းဘဲ ဒီကား

ဂိတ်မှာ ပဲ စောင့်ခိုင်းတာပေါ့"

"အိုကေ၊ အခု ကျွန်တော်နဲ့ လည်း ဆုံပြီလေ၊ ပဟေဠိတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စဉ်းစားရတဲ့ အလုပ် ဝါသနာ မပါဘူးဗျာ၊ အဟင်းဆယ်တန်းမှာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျတော့ သင်္ချာရမှတ်က အဆိုးဆုံးပဲ အဟွန်း"

ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရယ်ပုံက ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပါဝင်နေသည် ထင်သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမင်းစံကိုတော့ အသုံးချလို့ ကောင်းမှာ နန္ဒာ အကြွင်းမဲ့ယုံသွားသည် ။

"မင်းကို ဒုတိယအရေးကြီးဆုံးပြောမယ်၊ အသေအချာ နားထောင်ပါ နေစံ"

"ဗျာ ဒုတိယဆိုတော့ ပထမဆိုတာ ရှိသေးတဲ့ သဘောလား မမနန္ဒာ"

"ရှိတယ် နေစံ..မင်း အသေအချာနားထောင်ပါ၊ ကြားဖြတ်မပြောနဲ့ ကွာ၊ ပြီးမှ မရှင်းတာမေး"

အမိန့်စကားဆန်ဆန်မို့ ထင်သည် နေမင်းစံ မကျေနပ်သလို ပခုံးတွန့်မဲ့သေး၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည် ။

"ဒုတိယအရေးကြီးဆုံးဆိုတာ အခု မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါက ဘာဘဲနဲ့ မေမေ့ကိုညာထားတာ၊ မင်း ပြင်ဦးလွင်ကိုလာတာ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ၊ မင်းက အလုပ်သမားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပေါ့"

"တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ မန်နေဂျာဆိုအခက်"

"ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့ နေစံ၊ လိုအပ်လို့ လိမ်ထားရတာကွ၊ မင်း ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိဘဲလာတာကို မေမေရော ဘာဘဲပါ လက်ခံမှာ မ

ဟုတ်ဘူး "

မဲ့ပြီးတစ်ချက် နေစံနှုတ်ခမ်းတွေမှာ ထပ်အရိပ်ထင်ပြန်သည် ။ လူကသာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိဘဲ ပေတေနေခဲ့တာ သူများ အထင်အမြင်သေးတာကိုတော့ ခံချင်ပုံမရ။

"ငါပြောတာကို မင်းရှင်းတယ်ဆိုရင် ပထမအရေးကြီးဆုံးအချက်ဆိုတာကို ပြောမယ် နေစံ"

နေမင်းစံ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ မျက်ဝန်းတွေက အလေးအနက် စူးရှတောက်ပနားစွင့်နေတာ သေချာမှ -

"ဆောင်းသွေးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းဘက်ပါလာအောင် မင်းကြိုးစားပေးရမယ်"

"ဘယ်လို"

"ဆောင်းသွေးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မင်းချစ်သူရည်းစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးရုံပဲ"

"ဆောင်းသွေးခင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမနန္ဒာ"

"အချိန်တန်တော့ မင်းတွေ့ရမယ်လေ"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ နာမည်လေးကိုတော့ သဘောကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အရပ်ဆိုးနေရင် မမိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ အပျိုလား၊ အအိုလား ချင့်ချိန်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့"

"နေ နေဦး၊ ဒါ အလုပ်သဘောနော်၊ မင်းကို စံချိန်စံညွှန်းတွေ ပြောစရာမလိုဘူးထင်တယ်၊ မင်းအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ လုပ်ခ ရစေရမယ်၊ အခြေအနေကာလပိုင်းတစ်ခုအထိပဲ ပတ်သက်ပေး၊ မင်းအတွက် တစ်

သိန်းပေးမယ်"

"ဗျာ တစ်သိန်း"

တစ်သိန်းဆိုသော မက်လုံးကြောင့် နေစံမျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွား
၏။ ဒီငွေကြေးအတိုင်းအတာက သူတို့ မိသားစုအတွက် သိပ်ကိုများ
ပြားပါသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ တစ်သိန်းတိတိပေးမယ်၊ ငါစေခိုင်းတဲ့ အတိုင်း မင်း
အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပေး၊ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဟောဒီမှာ ငွေငါး
ထောင်၊ တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်တဲ့ ဆောင်းသွေးခင်နဲ့ တွေ့ရင်
မင်း ကြော့မော့နေစေချင်လို့ "

အသစ်စက်စက်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို လှမ်းယူရင်း နေစံမျက်နှာ ဝင်း
ပကြည်လင် သွားခဲ့သည်။ ။

"ဘာနဲ့ မေမေတို့ ရှေ့မှောက်မှာ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း မင်းဆင်ခြင်
နေပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို ဆောင်းသွေးခင်က"

"နောက်သုံးရက်အတွင်း သူရောက်လာမှာ ပါ၊ ဆောင်းသွေးခင်ဆို
တာ မေမေရဲ့ အစ်ကိုကြီးသမီးပဲ"

"ဗျာ မမနန္ဒာရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲပေါ့"

"ငါ့ညီမပါ၊ ဝမ်းကွဲညီမ၊ ဒါပေမဲ့ လပိုင်းလောက်ပဲငယ်တာ"

နေစံ မျက်ခုံးတွေတွန့်ကာ နန္ဒာကိုကြည့်သည်။ ။ ကိုယ့်ညီမကို
အရကြိုးစားခိုင်းတာကို အံ့ဩနေတာထင်၏။ ဆောင်းသွေးခင် ရန်ကုန်
မှာ ကျောင်းတက်နေစဉ်ကပဲ ရောက်ထားခဲ့ဖူးသည့် နေစံ မမြင်ဘူးသေး

"မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုပြောမယ် နေစံ၊ ဆောင်းက ချောတယ်၊ လှတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် ပိုသာတယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ ဆရာဝန်လောင်း တစ်ယောက်ပဲ"

နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွားတဲ့ အထိ နေမင်းစံ မှ င်တက်သွားခဲ့သည်။ ။
နန္ဒာကတော့ ကျေကျေနပ်နပ်ကလေးပဲ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ။

အဆင်းရော အချင်းပါ မက်မောလောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆောင်းကို နေစံ မရတရကြိုးစားမှာ သိပ်ကိုသေချာသည်။ ။

ရိုးရိုးကလေးလှပပြီး ခံစားထိရှလွယ်သော ဆောင်းကလည်း နေစံ လို မှောင်ဆန်အောင် ချောပြီး မိန်းကလေးတွေ ကျလောက်အောင် ပြောတတ်သည့် ပျားရည်စကားတွေထဲမှာ ပျော်ဝင်သွား မည်လား။

နန္ဒာ စောင့်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ ။

အခန်း (၄)

မနက်ကတည်းက ခြံထဲဆင်းကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဘာတမျှော်
မျှော်ဖြစ်နေတာကို နန္ဒာ သတိထားမိသည်။ ။

မေမေလည်း တစ်မနက်လုံး မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်စီမံနေခဲ့ရသည်။ ။
ခါတိုင်းဆိုလျှင် မေမေ့ကို နန္ဒာ အမြဲတမ်းကူညီပေးတတ်ပေမယ့် ဒီနေ့
တော့ သိပ်နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ နန္ဒာ အခန်းအောင်းနေလို
က်သည်။ ။

မေမေကတော့ နန္ဒာခံစားချက်ကို နားလည်စွာ ဘာမှ မပြောပါ။

"တီတီ"

ဆင်ဝင်အောက်ဆီက ကားဟွန်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရတော့ နန္ဒာ
အံလေးကိုတင်းခနဲ ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ။

အခုလောက်ဆို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆောင်းနှင့် ဘာတို့ ဆုံတွေ့နေ
လောက်ပြီ။ စိတ်ကူးနှင့် မြင်ယောင်ကြည့်ကာ နန္ဒာ့ရင်ထဲ နာကြည်းစိတ်
တွေ တလိပ်လိပ်တိုးလာရပြန်၏။

ညီအစ်မတော့ ညီအစ်မတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက နန္ဒာရဲ့ နှလုံးသားကို ပြောင်းလဲ

စေခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ တွေးမိတိုင်း နန္ဒာရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင် ထင်ရှိနေဆဲ။

"ဝမ်းသာတယ် ဘာရဲ့ ၊ မြေးနှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ကြတာ ဘာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာ ပါတဲ့ သမီးဆောင်းလေးကို ဘာ ပိုချီးကျူးတယ်ဟေ့၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဘယ်သူက ဘာစကားကို နားထောင်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်ကွဲ့။"

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ဆောင်း ငါးဘာသာဒီထွက်တော့ ဘာ ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးခဲ့သည် ။ တစ်ဘာသာပဲပါသော နန္ဒာကိုတော့ ဘာက သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရခဲ့ပါ။

"ငါ့မြေးကတော့ အမြင့်ဆုံးဆေးကျောင်းကြီး တက်ခွင့်ရပြီပေါ့၊ မြေးနန္ဒာ တွေ့ပြီလား၊ သမီးတို့ ကို စာကြိုးစားကြလို့ ဘာ ပြောခဲ့တာတွေ သမီး အခု သဘောပေါက်ပြီလား၊ ဘာစကားကို နားထောင်ကြိုးစားခဲ့ရင် သမီးလည်း ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရမှ ၊ အခုတော့ ရိုးရိုးဘွဲ့ပဲရတော့မှာ ပေါ့ ဒါ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ရလဒ်ပဲ"

ဘာ စကားတွေနားထောင်နေရင်း နန္ဒာ မျက်ရည်တွေ ကျလာမိတဲ့ အထိ ခံစားဝမ်းနည်းခဲ့ရသည် ။ ထိုစဉ်တုန်းက ဆောင်းကို စိန်နားကပ် တစ်ရံနှင့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆုချသည် ။ နန္ဒာအတွက်တော့ ရွှေလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းသာ ဖြစ်သည် ။

"သမီးဆောင်း ရန်ကုန်သွားပြီး ဆေးကျောင်းတက်၊ အဆောင်စရိတ်နဲ့ သမီးပညာရေး လိုအပ်တာ အကုန် ဘာပေးမယ်၊ ဘာမှ လိုလေးသေးမရှိစေရဘူး ဟုတ်လား၊ ငါ့မြေးဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်"

ဆောင်းကိုပဲ အလေးတယူ ဂရုစိုက်ကာ ဘာက စီမံစကားတွေဆို

နေတာကို ငေးကြည့်ရင်း နန္ဒာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံးပါ။ ရန်ကုန်မှာ မိဘအရင်းအချာတွေ ရှိနေလျက်နှင့်တောင် ဆောင်းအတွက် အဆောင်နေပြီး တက်ခိုင်းတဲ့ အထိ ဘဏ္ဍာ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ။

နန္ဒာ့အတွက်တော့ ဘဏ္ဍာ ဘာအစီအစဉ်မှ ထုတ်မပြောတာကို နန္ဒာရင်မှာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ။ မေမေကတော့ နန္ဒာ့ကို အားပေးစကားတွေနှင့်အတူ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ချင်လျှင်လည်း စီမံပေးမည်ဆိုခဲ့သည်။ ။

"ဟင့်အင်း၊ သမီး ဒီမှာ ပဲတက်မှာ ပါ၊ ရန်ကုန်မှာ မတက်ချင်ပါဘူး မေမေ"

တကယ်ဆို မြေးချင်းအတူတူ ဘာရဲ့ အားပေးမှုတွေကို နန္ဒာလည်း မျှော်လင့်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ နန္ဒာလည်း ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာနှင့် အောင်ခဲ့တာပဲလေ။

စာမေးပွဲများကျလျှင် ဘဏ္ဍာ နန္ဒာ့ကို ဘယ်လောက်အထိတောင် ဥပေက္ခာပြုမည်လဲ။ မတွေးရဲခဲ့ပါ။

ဆောင်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်တော့ ဘာရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေအားလုံးကို မေမေနဲ့ အတူ နန္ဒာလည်း မညည်းမညူ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ။ အနားမှာ ဆောင်းမရှိနိုင်ဘဲ အနေဝေးနေတာမို့ ဘဏ္ဍာ သူမကို အချစ်ပိုလာမည် ထင်ခဲ့၏။

အခုတော့ ထိုထင်မြင်ချက်အားလုံး မှားယွင်းခဲ့မှန်း နန္ဒာသိခဲ့ရပြီ။ ဆောင်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ကံကောင်းနေတာလဲ။ နန္ဒာက ရော ဘာလို့ ကံဆိုးလွန်းစွာ ဘာရဲ့ အချစ်တွေကို ပြည့်ဝစွာ မရခဲ့တာလဲ။

"ဒေါက် ဒေါက်"

အတွေးတွေက ခပ်ဖွဖွခေါက်သော တံခါးခေါက်သံကြောင့် လွင့်စဉ် ကုန်သည် ။

"ဘယ်သူလဲ"

"နန္ဒာ ငါပါ၊ ဆောင်းလေ၊ နင်နေမကောင်းလို့ ဆို တံခါးခဏဖွင့်ပါဦး ဟယ်"

ဆောင်းအသံချို့ချို့လေးတွေက ဟိုစဉ်တုန်းကအတိုင်း ချို့လွင်ရင်းနှီး နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ နန္ဒာ့ရင်ထဲမှာ တော့ ဆောင်းသည် သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ဆောင်း မသိရှာသေးပါလား။

မတွေ့ချင်ပေမယ့် မဖြစ်သည့်အခြေအနေမှာ နန္ဒာ ဟန်ဆောင်ဆက် ဆံရဦးမှာ မို့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည် ။

"နန္ဒာ နေမကောင်းသေးဘူးလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

စိုးရိမ်မျက်နှာလေးနှင့် နဖူးဆီ လှမ်းလာသော ဆောင်းလက်ဖဝါးလေးကို နန္ဒာ ကြားဖြတ်လှမ်းဆုတ်ကိုင်ထားရင်း ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးပြလိုက်၏။

"သက်သာသွားပါပြီဟာ၊ ဖျားနာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ သဘာဝရက်မို့ပါ"

နန္ဒာ့စကားကို နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးသည့် အပြုံးလေးတွေက ဟိုစဉ်တုန်းကအတိုင်း နွေးထွေးရွှင်ပျနေဆဲ။

"မသိပါဘူးဟာ၊ ငါက စိုးရိမ်သွားတာပဲ၊ ဘာဘဲ ဒေါ်လေးယုကိုတွေ့ပြီး နင့်ကို မမြင်လို့ ဟ"

ဆောရီးပဲ ဆောင်း၊ ဒီမှာ နင့်ကို ကြိုဆိုတဲ့ သူတွေထဲမှာ ငါပါမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟု နန္ဒာ ရင်ထဲကပဲ ပြောဖြစ်သည်။ ။

"ငါ နင့်အတွက် လက်ဆောင်တွေဝယ်လာတယ်ဟ၊ ဒေါ်ဥ အခန်းထဲ သယ်သွားပြီထင်တယ်၊ လာဟာ ငါ့အခန်းထဲ လိုက်ယူနော်"

နန္ဒာ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ဆောင်းခေါ်တော့ နန္ဒာ ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးနှင့် -

"နင် ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားပါဦးဟာ၊ မတွေ့မယ့်လူတွေ ကျနေတာပဲ၊ ပြီးမှ တွေ့ကြတာပေါ့ ဆောင်းရဲ့ "

"အဟင်း ဒါဆို ငါ့ဇနီးဖြစ်ပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ပြီးမှ တို့ နှစ်ယောက် စကားတွေ တစ်ဝကြီးပြောရအောင်ဟာ နော် နန္ဒာ"

ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်တော့ ဆောင်း နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ခါးစပ်အထိရှည်လျား နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေနှင့် ခိုပြာရောင် ဝမ်းဆက်ကလေး ဝတ်ဆင်ထားသော ဆောင်းသွေးခင် အလှတွေက အရင်ကထက် ပိုမိုရှင်းသန့်ကျော့ရှင်းလာသည် ဟု နန္ဒာထင်သည်။ ။

မျက်ခုံးတန်းတန်း ထူထူလေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးပေါ်က အစိတ်အပိုင်းအားလုံးသည် အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ဆောင်းလှတာကတော့ နန္ဒာ ဝန်ခံခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ။ မကြာခင် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်တော့မည်ဆိုတော့ ဆောင်းသည် အဆင်းရော အချင်းမှာ ပါ ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးပေါ့။ ။

နန္ဒာကတော့ သာမန်ပညာရေးဘွဲ့ကလေးနှင့် ဒီဇိုကြီးထဲမှာ ပဲ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး ရှင်သန်ခဲ့ရသည့်ဘဝ။ ကွာခြားလွန်းပါသည်။ ။

မျက်လုံးမျှင်မျှင်လေးတန်းကာ နှာတံလေးစင်းပြီး နှုတ်ခမ်းပါးပါး လေးတွေ ပိုင်ဆိုင်သော နန္ဒာသည် လည်း ရှင်းသန့်ချောမောပါသည်။ မပြင်မဆင်ဘဲနဲ့ တောင် ပကတိဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့်မို့ ကျောင်းတုန်းက ယောက်ျားလေးတွေ အရိပ်လို ရှိခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို နန္ဒာ စိတ်မဝင်စားပါ။ လောကကြီးထဲမှာ နန္ဒာချစ်တာ မေမေတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

အရင်ကတော့ ဘာဘနဲ့ ဆောင်းသွေးခင်ဆိုတာလည်း နန္ဒာ သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ခဲ့ဖူး သူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဖြူစင်ခဲ့သော နှလုံးသားလေးမှာ ခံစားချက် ဒဏ်ရာတွေနှင့် အရောင်စွန်းနေခဲ့ပြီ။

ဆောင်းသွေးခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာတွေအတွက် ဒီတစ်ခါတော့ ဘာသိအောင် သူမ ပြန်အနိုင်ယူပြချင်သည်။

ဘာ အထင်ကြီးချစ်ခင်နေသော ဆောင်းသွေးခင်ကို ဘာနာကြည်းမုန်းသွားစေရမည်။ နန္ဒာကို အမြဲတမ်း နှိမ်ချတတ်တဲ့ ဘာ ဒီတစ်ခါတော့ နန္ဒာကို ချီးကျူး အထင်ကြီးသွားစေရမည်။

အတွေးစိတ်ကူးတွေနှင့် နန္ဒာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိရဲ့ ။

"ဘယ်လိုလဲ နန္ဒာ ငါဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို နင်ကြိုက်ရဲ့လားဟင်"

လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးအပြည့် အဝတ်အစားတွေရော အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပါ စုံလင်စွာ ဆောင်းဝယ်လာခဲ့သော လက်ဆောင်တွေကို နန္ဒာ မမက်မောပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း -

"ကြိုက်ပါတယ် ဆောင်း၊ အဟင်း အခုတစ်လော လက်ဆောင်တွေ ခဏခဏရနေတာ တွေးပြီး ငါကံကောင်းနေတာလား စဉ်းစားမိလို့ ဟ"

"လက်ဆောင် ဟုတ်လား၊ နင့်ကို ဘယ်သူလက်ဆောင်ပေးလို့လဲ"

"အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ မေမေ့ရဲ့ တူလေဟာ၊ နင်မရောက်ခင် နှစ်ရက်လောက်ကမှ ဒီခြံကို ရောက်နေတာ"

ဆောင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ နားထောင်နေတာမို့ နန္ဒာ ဆက်ပြောသည်။ ။

"နေမင်းစံလေ နင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က သူ နှစ်ပတ်လောက် လာနေဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက နင်က ကျောင်းတက်နေချိန်ကိုး"

"ဟုတ်လား၊ အင်း၊ ဒါကြောင့် မသိတာကိုး၊ ဒေါ်လေးယုရဲ့ တူဆိုတော့ ငါတို့နဲ့ မောင်နှမ တော်တာပဲပေါ့"

"ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မတော်ပါဘူး၊ နေမင်းစံက မေမေ့ဝမ်းကွဲမောင်ရဲ့ သားအရင်း မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာမှ သွေးသားမတော်ဘူး၊ သူက ပြင်ဦးလွင်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာ၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာလေ၊ နောက်တော့မှ ဆောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"ဆွေမျိုးမှ မတော်လည်း မခင်ချင်ပါဘူး နန္ဒာရယ်"

"မတော်ပေမယ့် နွယ်တယ်လေ ဆောင်းရဲ့ ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာပြီးနေတဲ့ သူပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်မင်စရာကောင်းပါတယ်၊ တို့ မောင်လေးအရွယ်ပေါ့၊ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ငယ်ပါတယ်"

"အင်း အင်းပါ၊ ကဲ ငါတို့ အတူ ထမင်းသွားစားရအောင်၊ ဘာက ဒီမနက် လက်ဆုံစားကြမယ်တဲ့ ဟ"

နန္ဒာစကားတွေကို ဆောင်း စိတ်မဝင်စားသလို စားသောက်ခန်းဘက်ကို ဆွဲခေါ်နေသည်။ ။ နေမင်းစံကို မမြင်ဘူးသေးလို့ ဆောင်းစိတ်မဝင်

စားတာပါ။

မြင်တွေ့သွားရင် ခင်မင်သွားဖို့ တော့လိုသည် ။ ဒီအတွက် နေမင်းစံ ဘက်က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာ နန္ဒာယုံသည် ။ ငွေတစ်သိန်းဆိုသော ပမာဏကို နေမင်းစံ ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မှာ မဟုတ်။

ဒီလောက်အထိ နန္ဒာ ရင်းနှီးလိုက်တာလည်း ကိုယ့်အကြံနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်သည် ။ နေမင်းစံလိုကောင်နှင့် ပတ်သက်သွားလျှင် ဘာတော့ ဆောင်းကို အတော်စိတ်ဆိုးနာကြည်းသွားမှာ သေချာသည် ။

ဘာရဲ့ အမွေစာချုပ်ထဲမှာ ဘာစကားကို မနာခံသူကို အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု စည်းကမ်းချက်ပါဝင်သည် ။

ဆောင်းသွေးခင်သာ ဘာ စိတ်ဆိုးမည့်အလုပ်လုပ်မိလျှင်

နန္ဒာ အံလေးကြိတ်ပြုံးမိ၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ တော့ ဆောင်းသွေးခင်နှင့် ဘာတို့ အပြုံးတွေ၊ စကားတွေကို သူမ စိတ်ညစ်ညူးစွာ နားမထောင်ချင်ပါဘဲ ထောင်ရဦးမည်။

သူမ အစီအစဉ်တွေသာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားခဲ့ရင်တော့

ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး ဆောင်း။
